

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Er Nordens Forening ønskelig? Et Ord til det svenske Folk

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 4. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1810_143-txt-shoot-idm178.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Troen og Sproget ere de tvende gyldne Kæder, som binde Menneskesjælen til Alt hvad der maa være den helligt og dyrebart; thi ved hin staa den i Samfund med sit guddommelige Udspring, og ved dette sammensmeltes den med beslægtede Aander. At den Form, begge antage i Landene ei er Tilfældets Værk, men, som Plantens Blomst, udviklet af hvert Folks eiendommelige Liv, derom tvivler kun den, hvis Liv ei rager ud over det nærværende Øieblik, og hvis Øie stedse hvilede paa Tingenes Overflade; for hvem Historien og Menneskeaaanden ere lige fremmede. Naar derfor Lande forenes, som heri ere forskellige, da maa de enten i hver Time staa færdige til Afsked, eller, skulle de sammenvoxe, maa det enes Liv myrdes med dets Tro og Sprog. Hvo som fulgte det romerske Uhyre paa sin graadige Vandring, da det oplugede Nationerne, vil ei tvivle om det Sidste, og om det Første kan selv Nutiden overtale os. Men ligesaa vist som dette er, saa vist er det ogsaa, at Folkefærd, som have Sprog og Tro tilfælles, ere af Naturen bestemte til at vorde Eet, ja at de først ved en saadan Forening kunne naa den Grad af Udvikling og Størke, som giver dem fuld Rang mellem Nationerne. Nu vide vi Alle, at ligesom det hele Nord fordum bøiede sig for de samme Guder i Upsals Tempel, saaledes knæler det ogsaa nu i Templerne for den samme Kristus, ja dyrker ham paa samme Maade, at ligesom vore Fædre kun havde eet Navn paa Nordens Tungemaal, saaledes vise vi i Gerningen, at vi endnu anse det for eet, thi med hvilket som helst vi kunne, fare vi trøstigt gennem Landene. Saa vil det end være, naar vi forenes. I Skrift derimod vil enten Norsk og Svensk og Dansk atter sammensmelte i eet, eller den Mundart vil seire, hvori det Herligste frembringes: hvilken dette skal vorde, vide vi ei, men kappes ville vi, som det sømmer sig for Mænd i Nord. Saameget er altid vist, at reise der sig Aander i Norden, som fortjene at høres paa Fjeld og i Dal, da skal efter Foreningen ei mere som hidtil det Udvortes dæmpe Røsten, men høit skal den lyde og Udlændingen skal nødes til at lytte, istedenfor at smile.